

ANDREW PETERSON

SAGA O RODBINI
WINGFEATHER

PRVA KNJIGA

NA ROBU
TEMNEGA MORJA TEME

Dogodivščina. Nevarnost. Izgubljeni dragulji.
In grozotne zobate krave z Grušča.

Družina
2022

Andrew Peterson
NA ROBU TEMNEGA MORJA TEME
Prva knjiga Sage o rodbini Wingfeather

Naslov izvirnika:
ON THE EDGE OF THE DARK SEA OF DARKNESS,
The Wingfeather Saga, Book 1

© 2008 Andrew Peterson
© ilustracija Zobate krave 2020 Aedan Peterson
© vseh ostalih notranjih ilustracij 2020 Andrew Peterson

Prevod je izšel v sodelovanju z WaterBrook, podružnico Random House, ki je del Penguin Random House LLC.

© za slovensko izdajo: Družina d. o. o., 2022

Prevod: Mateja Petan
Urednica: dr. Tina Osterman
Jezikovni pregled: Matic Pavlič
Prelom in oblikovanje: Družina d. o. o.
Izdala: Družina d. o. o.
Zanjo: Tone Rode
Naklada: 500
Tiskano v Sloveniji
Ljubljana 2022

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.111(73)-93-312.9

PETERSON, Andrew, 1974-

Na robu Temnega morja teme : prva knjiga Sage o rodbini Wingfeather / Andrew Peterson; [prevod Mateja Petan]. - Ljubljana : Družina, 2022

Prevod dela: On the Edge of the Dark Sea of Darkness
ISBN 978-961-04-0943-4
COBISS.SI-ID 122412035

Kazalo

- Kratek uvod v svet Ekarij • 1
- Nekoliko manj kratek uvod v deželo Grušč • 3
- Uvod v Igibyjevo kočo (zelo na kratko) • 5
 - Ena • Prihaja kočija, kočija Črna • 7
 - Dve • Kakci, kladiva in pompirji • 11
 - Tri • Treski v bisagi • 16
 - Štiri • Neznanec z imenom Esben • 22
- Pet • Knjigarnar, Nogavičnik in okrožje Glipovega loga • 25
 - Šest • Bard v Dunovem parku • 34
 - Sedem • Bosonog in beraški • 39
 - Osem • Zalučana kamna • 43
 - Devet • Glipkova steza • 46
 - Deset • Lili in zmajeva pesem • 50
 - Enajst • Krokhar gre po kočijo • 56
- Dvanajst • Ne kot Barke in beli morski psi • 62
 - Trinajst • Pesem za Lesketavi otok • 66
- Štirinajst • Skrivnosti in muhasta mineštra • 73
- Petnajst • Dvakrat sen in enkrat nočna môra • 76
 - Šestnajst • V Knjigah in koticčkih • 82

- Sedemnajst • Dnevnik Boniferja Skvona • 88
- Osemnajst • Ko naletiš na skrivnost • 94
- Devetnajst • Gorje, bolečina in žalost • 98
- Dvajset • V graščino • 105
- Enaindvajset • Rogati psi • 111
- Dvaindvajset • Podzemlje • 114
- Triindvajset • Stokajoči duh Brimeja Stupana • 119
- Štiriindvajset • Pot domov • 122
- Petindvajset • V dvorani generala Hraka • 125
- Šestindvajset • Težave v knjigarni • 131
- Sedemindvajset • Past za Igibyjeve • 138
- Osemindvajset • V hosto • 141
- Devetindvajset • Jamski podgani in bodičasti poskakoni • 147
- Trideset • Vopova prezgodnja smrt • 153
- Enaintrideset • Hrakov medaljon • 156
- Dvaintrideset • Priprava mesne štruce s črvi • 162
- Triintrideset • Mostovi in veje • 167
- Štiriintrideset • Pitov grad • 175
- Petrtrideset • Ognjeni zublji in Strupniki • 185
- Šestintrideset • Mrakoben konj, mrakobna uzda in mrakoben
kočijaž z vajetmi • 191
- Sedemintrideset • Kremplji in frača • 196
- Osemintrideset • Nič kaj prijeten načrt • 204

Devetintrideset • Darilo Brenčija Viljema • 211
Štirideset • Izdaja • 216
Enainštirideset • Grom in vrišč • 222
Dvainštirideset • Na svidenje, Igiwingovi • 229
Triinštirideset • Duh v vetru • 232
Štiriinštirideset • Za Podom • 236
Petinštirideset • Dolga noč • 241
Šestinštirideset • Voda iz Prvega studenca • 248
Sedeminštirideset • Stare rane • 254
Oseminštirideset • Zavetje • 257
Devetinštirideset • Anirski dragulji • 260
Petdeset • Varuhi prestola • 264
Enainpetdeset • Pismo od doma • 270
Dodatki • 275

Hosta Glipovega loga

reka Čvekava

Temno morje teme

Igijjeva kočica

Želatinova grščina

Pitov grad

Knjige kotički

Glavna ulica

Normova setnišnica

Ena in edina krčma

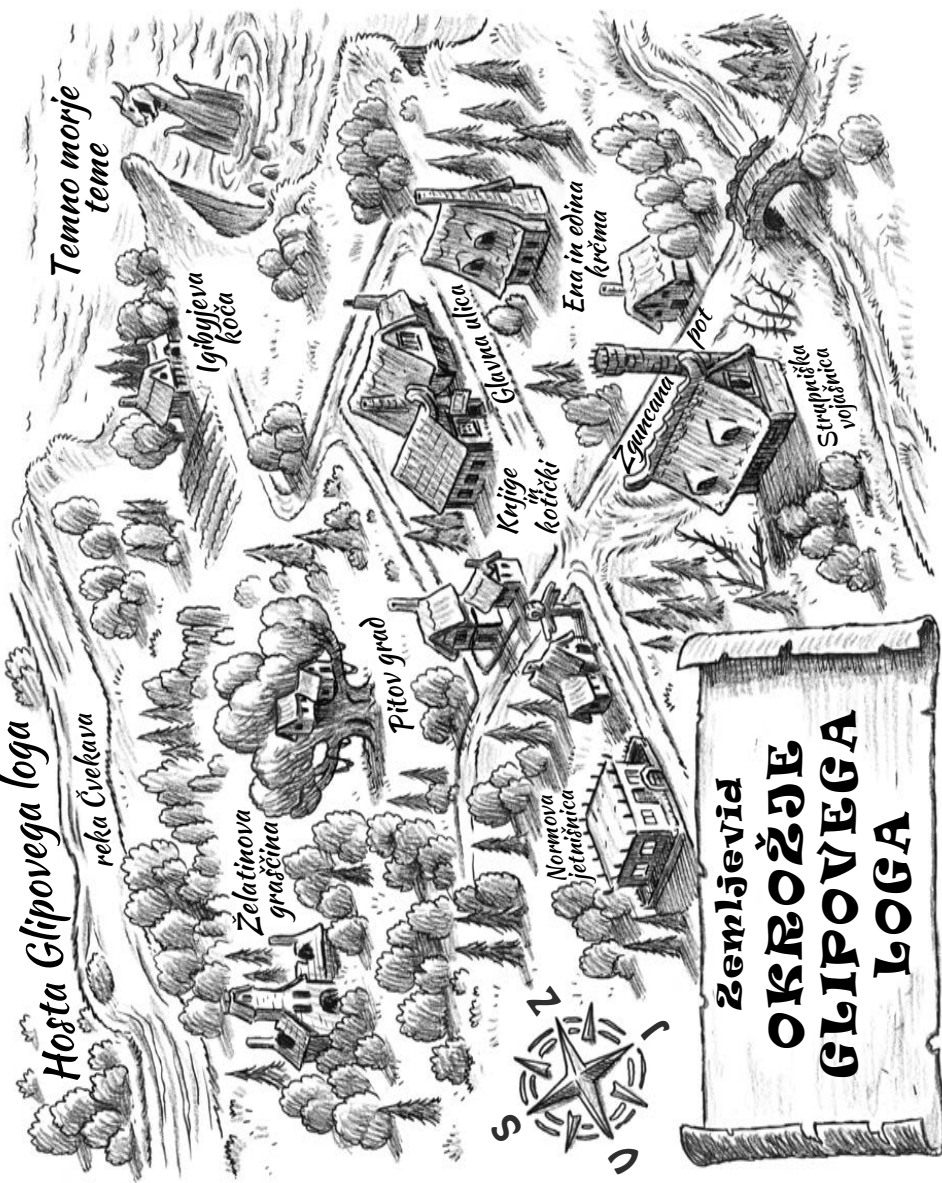
Zgucava

poz

Strupišča voljšnica

Zemljevid OKROŽJE GLIPOVEGA LOGA

Prihaja kočija, kočija Črna

Janner Igiby je ležal v svoji postelji, trepetal in tesno zatiskal oči ter prisluškoval srhljivemu zvoku Črne kočije, ki je ropotala v mesečini. Njegov mlajši brat Tink je smrčal na pogradu nad njim in sodeč po dihanju sestrice Lili, je tudi ona spala. Janner si je drznil odpreti oči in zagledal je luno, belo kot lobanja, ki se mu je režala skozi okno. Naj se je še tako trudil, ni mogel pregnati uspavanke, ki so si jo otroci v deželi Grušč že leta prepevali v mislih; ležal je pod blede mesečino, njegove ustnice so se komaj premikale.

Glej, onkraj reke Čvekave
prihaja kočija, kočija Črna,
mrakobni konj, mrakobna uzda
in mrakoben kočijaž z vajetmi v rokah.

Dete, prosi Stvarnika, da boš spalo,
ko kočija v tvojo ulico zavije,
da ne boš sanjalo
o zobeh in kočijah, ki prežijo nate,

da te iztrgajo iz postelje
v najgloblji noči, ob najtemnejši uri
in odnesejo onkraj morja do poledenelega stolpa,
kjer Brezimni Nergač ubija in golta.

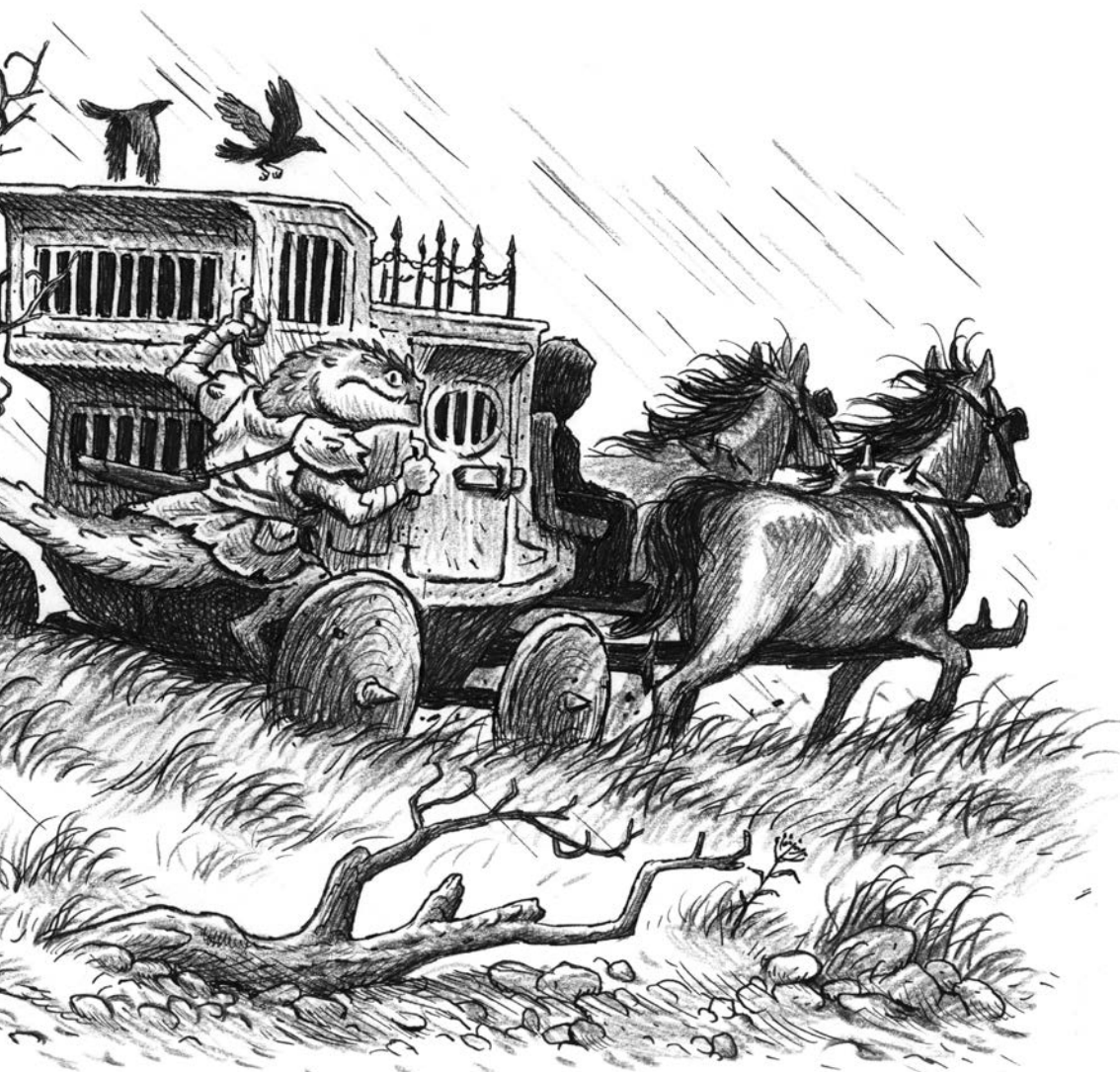
Na gradu Grog, onkraj prostranstva,
ves svet stran od družine in znanstva,
boš svoje gorje objokovalo,
in noč, ki te je zagrnila, preklinjalo.

Stran, onkraj reke Čvekave
odšla je kočija, kočija Črna.
Mrakobni konj, mrakobna uzda,
tisto noč, ko te je kočija našla.

Nič čudnega, da Janner ni mogel zaspati, ko je zaslišal pritajeno topotanje kopit in žvenketanje verig. V mislih je zagledal jato krokarjev, ki zakroži nad kočijo in sede nanjo, zaslišal je krakajoče kljune in prhutanje črnih kril. Prigovarjal si je, da so zvoki samo plod njegove domišljije. Vseeno pa je vedel, da se bo Črna kočija prav tisto noč ustavila nekje na podeželju pred hišo kake uboge duše; odpeljala bo otroke, ki živijo tam, in nihče jih nikdar več ne bo videl.

Ravno prejšnji teden je slišal mamo jokati zaradi neke deklice iz Torrbora, ki so jo odpeljali. Sara Šuštar je bila njegova vrstnica in spomnil se je, da jo je nekoč srečal, ko je šla njena družina skozi Glipov log.

Potem pa je za vedno izginila. Neke noči je ležala v postelji, tako kot on zdaj. Bržkone je starše poljubila za lahko noč in zmolila. Pa je Črna kočija vseeno prišla ponjo.

Je bila budna?

Je slišala prhanje črnih konj za oknom ali videla paro, ki se jim je pokadila iz nosnic?

So jo Strupniki s Hudirja zvezali?

Se je upirala, ko so jo položili v kočijo, kakor da bi z njo nahranili lakomno žrelo pošasti?

Naj je storila karkoli, bilo je zaman. Iztrgali so jo družini in to je bilo to. Sarini starši so pripravili pogrebno slovesnost. Če te je odpeljala Črna kočija, je bilo, kakor da si umrl. To lahko doleti vsakogar, kadar koli, in prav ničesar ne moreš storiti, samo upaš lahko, da se kočija, ki je prihrumela v tvojo ulico, ne bo ustavila.

Ropot, žvenket in topot je odmeval v noči. Se Črna kočija približuje? Bo zavila po ulici do Igibyjeve kočee? Janner je prosil Stvarnika, da se to ne bi zgodilo.

Kepica, Lilijin pes, je ob vznožju postelje dvignil glavo in zarenčal v noč za oknom. Janner je na trhli veji, ki jo je obrobila luna, zagledal obris krokarja. Zdrznil se je, zgrabil prešito odejo in si jo povlekel do brade. Krokar je obrnil glavo in zdelo se je, da škili skozi okno in se posmehuje dečku, v čigar široko razprtih očeh je odsevala mesečina. Janner je ležal v grozi in si zaželel, da bi se lahko pogreznil globlje v posteljo, kjer ga krokarjeve črne oči ne bi mogle videti. Ampak ptica je odprhutala stran. Luno je zastrl oblak in *klop-klop* kopit in *žvenk-žvenk* kočije sta jenjala, jenjala in se končno razblinila v tišino.

Janner se je zavedel, da zadržuje dih, zato je počasi izdihnil. Zaslišal je Kepičino opletanje z repom po steni in se kmalu počutil manj osamljenega, saj je vedel, da psiček bedi z njim. Nato je trdno zaspal in sanjal hude sanje.

Stare rane

Kepica je zalajal (z glasnim in globokim *hov-hov*) in Lili je spet splezala na njegov hrbet. Okobal na njem je žarela kot sončna svetloba.

Nebo pa se je zoblačilo in na vzhodu nad Temnim morjem teme se je pripravljala črna nevihta. Visoka trava na ravnici je kot voda vzvalovila in ob jantarjevi morski obali je ležalo nešteto trupel rogatih psov. Zveri so bile v gručah raztrosene po polju in okoli Želatinove graščine, večina jih je bilo ob izdajalskih kupih strupniških oklepov, iz katerih je enakomeren vzhodnik raznašal bele, prašne ostanke kuščarjev.

Blizu gozda je Janner opazil šest mrtvih zobatih krav, velikih kot Kepica, okoli njih pa je bil gomilast kup strupniških oklepov in orožja. Veličastna bitka se je bila, medtem ko so Igibyjevi dremali v graščinskem drobovju. Zdaj pa so okoli trupel brenčale muhe, sonce pa je vse višje in močnejše pripekalo.

Podo je večkrat poslal Jannerja in Tinka nazaj v dvorano z orožjem, po meče, ščite in loke ter dobro zalogo puščic. Po tem, ko sta prebrskala kupe orožja, sta oba izbrala meča, ki sta ju uporabila prejšnjo noč. Še zadnjič sta pogledala Oskarjevo skrivno orožarno, zapahnila železna vrata in pokljukala, da bi se prepričala, da je varno zakljenjena. Orožje sta podala Podu in se po vrvi povzpela gor.

»Takole,« je rekel Podo. »Dolgo pot imamo pred sabo do Ledenih prerij. In prav kmalu bo nekdo izvedel, kaj se je nocoj zgodilo tu. Vse mogoče pošasti nam bodo za petami, iskale bodo anirske dragulje. To drži kot pribito.«

Janner je trznil. Sit je bil poslušanja o draguljih, ki so jim uničili življenje. Sit je bil tega, da ne ve, kje so, in zakaj si jih Brezimni Nergač tako močno želi. Dovolj mu je bilo odraslih in njihovih skrivnosti in čeprav je bil hvaležen, da je dedek živ, in vesel, da so preživeli noč, ga je peklo od zamere, ki se je stopnjevala v nevihto – nevihto, ki je ni mogel več zadrževati.

»Kar naprej govoriš o teh dragocenih draguljih! Vse, kar se nam je zgodilo, se je zgodilo zaradi njih, ampak nihče nam noče povedati, kje so! Izgubili smo dom, prijatelje – in skoraj smo izgubili tebe, dedek –, vse to samo zato, ker Brezimni Nergač hoče te dragulje. Iz nekega razloga meniš, da so ti 'dragoceni dragulji' bolj dragoceni od nas, sicer jih gotovo ne bi imel, kaj? Zakaj jih preprosto ne vzamemo in odvržemo v Temno morje teme, da bodo nehali uničevati vse okoli nas? In kaj počnemo zdaj? Zdaj bežimo stran, v Ledene prerije, kjerkoli že so, pa nam še vedno nočeš povedati, kaj se dogaja!«

Podo je potrpežljivo počakal, da je Janner utihnil.

Janner je globoko vzdihnil in bleknil: »No, kaj se dogaja?«

Na njegovo presenečenje Podo ni bil jezen, Nia se je celo nasmihala.

»Tako je!« je dodal Tink in prekrižal roke. »Kaj se dogaja?«

Zdaj se je nasmehnil Podo. Pogledal je Nio in zakrohotala sta se.

Jannerju nič ni bilo jasno; ne Podo ne Nia mu nista priskočila na pomoč.

»Nocoj vam bova vse povedala,« je rekel Podo in se obrnil na cesto, »ko najdemo varen kraj za počitek.« Starec si je sveženj vrgel čez rame in globoko, hvaležno vdihnil slani zrak. »Kar za vašim starim Podom!« Razposajeno je zarjovel in zakorakal proti jugozahodu, stran od hoste.

»Očka,« je rekla Nia.

»Mmm?« je odvrnil Podo in se ustavil nekaj korakov stran.

»Mislim, da bi morali iti v Pitovo drevesno hišo. Hrano ima in ...«

»Hrano?« je rekel Tink.

Nogavičnik Pit se je zdrznil in z iskrico upanja v očeh pogledal Nio.

»Ne gremo tja,« je rekel Podo in trmasto namrščil obrvi. »Šli bomo v Torrboro, potem pa po Severni cesti, dokler ne najdemo varnega

prehoda v Ledene prerije.« Odkimal je in se spet odpravil naprej, ampak Nia se ni premaknila. Podo se je obrnil, njegov obraz je bil zaripel. »Rekel sem, gremo!«

»Ne.« Nia se je vzravkala.

»Kaj?« Podo je stopil korak nazaj k hčerki.

»Rekla sem ne.« Nia je stopila korak naprej. »Predolgo se že oklepaš jeze, očka, in zdaj je postala breme, ki ga ne nosiš le ti. Zaradi tebe vsi trpimo – ti stari, trmasti osel.«

Podo je osupnil.

»Pit nam je vsem rešil življenje,« je rekla Nia, »nedavno zlasti tvoje. Zdaj se morda dobro počutiš, ampak še pred pol ure ti je smrt dihala za ovratnik. Sploh veš, komu moraš biti hvaležen, da tvoja pljuča še dihajo?«

Pit se je bojzljivo umaknil stran, ampak Nia ga je zgrabila za roko in ga povlekla predse. »Temu možu,« je rekla. »Ima zalogo hrane in zatočišče v gozdu, kamor se po tem, kar se je zgodilo tukaj, noben Strupnik še dolgo ne bo upal stopiti. Očka, rada te imam, ampak jaz sem mati teh otrok in želim jih nahraniti in jim dati blazino pod glavo. Šli bomo v Pitovo drevesno hišo, brez ugovorov.«

Čez Podov obraz so šinili pogledi zaprepađenosti, osramočenosti in jeze. Janner bi se najraje zakrohotal. Podo je zajecjhal in z usti oblikoval besede, ampak na koncu ni rekel ne bev ne mev.

»Pit, vodi nas,« je rekla Nia.

Pit je s široko odprtimi očmi in živčnim nasmeškom ubogal Nijin ukaz in zakorakal v nasprotno smer od Podove. Nia in fanta so mu sledili.

Lili je Kepico odpeljala tja, kjer je sam in osupel stal Podo. Nagnila se je k njemu in ga poljubila na kosmato lice. Kepica jo je posnemal in z mokrim rožnatim jezikom Poda polizal po roki, da mu je čisto zmočil srajco. Potem pa sta se tudi onadva obrnila stran in sledila Pitu, ki je hodil proti severu in zahodu, v smeri hoste.

Podo je s pogledom ošinil smodeče se ostanke Želatinove graščine.

»Hm,« je končno rekel in začel klamati za svojo družino.